

Χωρίς βασκανίαν: Φρ. Ἀφτονά σου - του! κττ. (εἶθε νὰ μὴ βασκανίῃς, νὰ μὴ βασκανίῃς!)

ἀφτόπονος ὁ, πολλαχ. ᾠτόπονος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφτί καὶ πόνος.

Πόνος τῶν ἀφτιῶν.

***ἀφτόπουλλον** τό, ὠτόπον Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἵποκορ τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

Ἀφτάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀφτούκλα ἡ, Κρήτ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ούκλα.

Μεγάλο ἀφτί: Ἄσμ.

Ἡ πρώτη μ' ἀγαπητικῶς ἤτρωε τοὶ φυλλάες

κ' εἶχε καὶ πόδια στρογγυλὰ καὶ ἀφτούκλες, νά, μεγάλες!

(σχωπτικόν.) Ὑντίθ. καὶ συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφτάκι 1.

ἀφτούλιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀφτούλιχτος Πόντ. (Κερασ.) ἀφτούλιγος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φτουλιστός < φτου-λίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀφηρέθησαν τὰ φτούλ'τα, ἦτοι τὰ πτίλα, ἄτιλτος. Συνών. ἀμάδητος 1.

ἀφτούλλα ἡ, πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Ἀφτούκλα, ὁ ἰδ.

ἀφτουλλάκι τό, πολλαχ. ἀφτουλλάιν Χίος.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα.

Ἀφτάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀφτούλλαρος ὁ, Κρήτ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα διὰ τῆς καταλ. -αρος.

Ἀφτουλλάς, ὁ ἰδ.

ἀφτουλλάς ὁ, πολλαχ. ᾠτουλλάς Εὐβ. (*Ορ.) Θηλ. ἀφτουλλοῦ πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα διὰ τῆς καταλ. -ας.

Ὁ ἔχων μεγάλα ἀφτιά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφταρὰς 1.

Ἡ λ. κατὰ γενικ. τ' Ἀφτουλλά τοπων. Χίος.

ἀφτουλλέας ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα καὶ τῆς καταλ. -έας, δι' ἣν ἰδ. -εἰας.

Ἀφτουλλάς, ὁ ἰδ.

ἀφτουλλῆς ὁ, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα.

Ἀφτουλλάς, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ.

ἀφτούλλι τό, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ούλλι.

Ἀφτάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀφτουλλιᾶζομαι (*Εστία 8, 831).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτούλλι.

Ἀφτιάζω 1, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Τότε τῆς λύπης τὸ πουλλὶ τότε τὴν τρυπὰ ἀφίνει καὶ σὲ τραγούδι νεκρικὸ τοὺς στεναγμούς του χύνει, ἀρχίζει κοῦ, ἀφτουλλιᾶζεται, δεύτερο κοῦ φωνάζει, κοῦ ξαναλέει καὶ ἀκούοντας κοῦ ἢ λαγκαδιὰ ἀνακράζει.

ἀφτουλλοῦσα ἡ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα καὶ τῆς καταλ. -οῦσα.

Μάχαιρα τῆς ὁποίας ἡ λαβὴ πρὸς τὸ ἄκρον εἶναι διχαλωτή.

ἀφτουραμάλλιαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄφτουρος καὶ ἀμάλλιαστος.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εὐδοκιμήσῃ, νὰ προκόψῃ: Ἔτσι εἶναι αὐτός, ἀφτουραμάλλιαστος ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ γεννήθηκε ὥσπου νὰ πεθάνῃ. Συνών. ἀπρόκοφτος 1, ἀφτούρητος 3, ἄφτουρος 3.

ἀφτούρητος ἐπίθ. Εὐβ. (Αἰδηψ.) ἀφτούρ'τους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀνεφτούρητος Ἡπ. ἀνιφτούρ'τους Ἡπ. ἀφτούριστος Μέγαρ. ἀφτούριγος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.) ἀφτούρ'γους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φτουρητός < φτουρῶ.

1) Ὁ ταχέως δαπανώμενος, ἐπὶ τροφίμων ἐνθ' ἄν: Ψωμί ἀφτούριστο Μέγαρ. 2) Ὁ ταχέως φθειρόμενος Μέγαρ.: Παννὶ ἀφτούριστο. 3) Ἀφτουραμάλλιαστος, ὁ ἰδ., Ἡπ.: Νὰ σ' πέσουν τὰ χέρια, νικρὸ καὶ ἀφτούρ'γος! (ἀρά).

Πβ. ἄφτουρος.

ἄφτουρος ἐπίθ. Εὐβ. (Κάρυστ. Κύμ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Βυτίν. Γελίν. Κορινθ. Λακων.) κ.ά. ἄφτουρος Εὐβ. (Στρόπον.) ἄχτουρος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. φτουρῶ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος.

1) Ἀφτούρητος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀφτουρο πρᾶμα - φασί - ψωμί κττ. Κάρυστος Κύμ. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπαρκέσῃ Πελοπν. (Γελίν.): Παροιμ. Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ σὲ μὲ ἄφτουρη καλύβα (ὅταν λείπουν τὰ μέσα, δὲν ἔμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ τις τίποτε παρ' ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν).

3) Ἀφτουραμάλλιαστος, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπν. (Λακων.): Ἀμοῖρο καὶ ἄφτουρο παιδὶ Λακων. 4) Ὁ λέγων ἀπερισκέπτως ὅτι τοῦ ἔλθῃ κατὰ νοῦν, φλύαρος Εὐβ. (Κύμ.)

ἀφτούτσι τό, Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀστούτσι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ούτσι, περὶ ἧς πβ. GRohlfs Etymol. Wört. 186 ἐν λ. -ούκιον. Πβ. καὶ ἀλογούτσι.

Ἀφτάκι 1, ὁ ἰδ.

ἄφτρα ἡ, σύνηθ. ἄφτριγια Βιθυν. ἔφτρια Σύμ. ἄθρα Κρήτ. νάφτρα Εὐβ. (Κάρυστ.) Κέως Σάμ. ἄφτρος ὁ, Λεξ. Δημητρ. (λ. ἄφθα) ἄφτρο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄφθρα, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄφθα. Τὸ νάφθα, ὅπερ καὶ παρὰ Δουκ., ἐκ τῆς συνεκφορᾶς τοῦ ἄρθρου κατ' αἰτ. τὴν ἄφτρα, ὅθεν τὴ νάφτρα. Πβ. ἀφάλλος.

1) Ἐλκωσις τοῦ στόματος ἢ τῆς γλώσσης τῶν βρεφῶν σύνηθ.: Ἐβγαλε τὸ μωρὸ ἄφτρες. Γέμισε τὸ στόμα ἀπὸ ἄφτρες σύνηθ. || Ἐφθδ. Σήμερο ἄστρα καὶ ἄφτρα, αὐριο οὔτε ἄστρα οὔτε ἄφτρα Σύρ.

Σβήν' ἢ δαύλα 'ς τὸ νερό, | σβήν' ἢ ἄφτρα 'ς τὸ λαιμὸ Πελοπν. (Μάν.) 2) Φλόγωσις, ἔξαψις Θήρ.: Ἐχω ἄφτρα 'ς τὰ μοῦτρα. 3) Ἰσχυρὸς πυρετὸς Θήρ. Θράκ. Λέσβ. Μακεδ. (Μελέν.) Σκῦρ.: Ἀφτρα καὶ λαύρα Θράκ.

ἄφτρα ἡ, Α.Ρουμελ. (Καρ. Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) Θράκ. (*Αδριανούπ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Λέσβ. Πελοπν. (Λακων.) Προπ. (*Αρτάκ. Πάνορμ.) ἄφτρια Θράκ. (Γέν. Σιρέντζ. Σχοπ.) ἄφτριγια Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἄφτριγια Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄπτρα = ἡ τοῦ λύχνου θρυαλλίς.

1) Τὸ ἔναυσμα τὸ ὁποῖον ἀνάπτει διὰ τοῦ σπινθῆρος τοῦ πυρίτου λίθου Πελοπν. (Λακων.): Φρ. Πιάνει μὲ τὴν ἄφτρα (ἐπὶ τοῦ εὐκόλως ἐξαπτομένου ἢ τῆς ἀμέσως συλλαμβανούσης γυναικός). β) Προσάναμμα οἰονδήποτε

